

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

SEKCJA PIERWSZA

SPRAWA WÓJCIK przeciwko POLSCE

SKARGA nr 26757/95

WYROK - 23 maja 2000 r.

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Seksja Pierwsza), zasiadając jako Izba złożona z następujących sędziów:

Pani E. Palm, *przewodnicząca*,

Pan L. Ferrari Bravo,

Pan J. Makarczyk,

Pan R. Türmen,

Pan B. Zupančič,

Pan T. Panfîru,

Pan R. Maruste, *sędziowie*

oraz Pan M. O'Boyle, *kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 16 maja 2000 r.,

Wydaje następujący wyrok, który przyjęto w wymienionym terminie:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 26757/95) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, wniesionej do Europejskiej Komisji Praw Człowieka („Komisja”) na gruncie byłego art. 25 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”), przez obywatela polskiego, Pana Roberta Wójcika („skarżący”).

2. Sprawa została wniesiona do Trybunału przez Europejską Komisję Praw Człowieka w dniu 4 grudnia 1998 r., w ciągu trzymiesięcznego okresu wyznaczonego przez byłe art. 32 ust. 1 oraz 47 Konwencji. Wniosek Komisji odnosił się do byłych art. 44 oraz 48, a także do deklaracji, na mocy której Polska uznała obowiązkową jurysdykcję Trybunału (były art. 46). Celem wniosku było otrzymanie decyzji, czy fakty w sprawie wykazały naruszenie przez pozwane Państwo jego obowiązków na gruncie art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 6 ust. 1 Konwencji.

3. W dniu 14 stycznia 1999 r. panel Wielkiej Izby zdecydował, że sprawa powinna być rozpoznana przez jedną z sekcji (art. 100 ust. 1 Regulaminu Trybunału). W konsekwencji skargę przydzielono do Sekcji Pierwszej.

4. W dniu 11 marca 1999 r. skarżący zwrócił się o przyznanie pomocy prawnej, a w dniu 16 marca 1999 r. przesłano mu odpowiednie dokumenty. Następne pisma, wysłane do skarżącego w dniach 5 oraz 10 maja 1999 r., pozostały bez odpowiedzi.

FAKTY

5. W dniu 5 lutego 1993 r. Prokurator Rejonowy w Krakowie aresztował tymczasowo skarżącego, pod zarzutem dokonania czynnej napaści, gwałtu zbiorowego oraz zaboru mienia o większej wartości.

6. W dniu 29 września 1993 r. Prokurator Rejonowy w Krakowie wniósł do Sądu Wojewódzkiego w Krakowie akt oskarżenia przeciwko skarżącemu i dwóm innym oskarżonym.

Skarżącego oskarżono o dokonanie czynnej napaści, gwałtu, zaboru mienia o większej wartości oraz gróźb karalnych.

7. W dniu 14 marca 1994 r. skarżący złożył wniosek o zwolnienie go z aresztu, a w dniu 16 marca 1994 r. Sąd Wojewódzki w Krakowie oddalił jego wniosek. Następnie, w dniu 1 grudnia 1994 r. ten sam sąd ponownie odmówił zwolnienia skarżącego, a w dniu 20 grudnia 1994 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie utrzymał to postanowienie w mocy.

8. W dniu 8 marca 1995 r. Sąd Wojewódzki w Krakowie ponownie oddalił wniosek skarżącego o zwolnienie. Sąd Apelacyjny w Krakowie, w następstwie zażalenia skarżącego, w dniu 23 marca 1995 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

9. W dniu 28 kwietnia 1995 r. Sąd Wojewódzki w Krakowie uznał skarżącego winnym dokonania czynnej napaści, gwałtu, zaboru mienia o większej wartości i gróźb karalnych oraz skazał go na pięć lat i sześć miesięcy pozbawienia wolności. W dniu 29 listopada 1995 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie utrzymał wyrok w mocy; w konsekwencji wyrok stał się prawomocny.

POSTĘPOWANIE PRZED KOMISJĄ

10. Skarżący wniósł swoją skargę do Komisji w dniu 28 listopada 1994 r., zarzucając naruszenie art. 5 ust. 3 Konwencji, w związku z długością jego aresztu przed procesem. Ponadto skarżył się on, na podstawie art. 5 ust. 4 Konwencji, że postępowanie dotyczące weryfikacji zgodności jego tymczasowego aresztowania z prawem nie było kontradiktoryjne, oraz na podstawie art. 6 ust. 1 Konwencji, że postępowanie karne przeciwko niemu przekroczyło rozsądny termin.

11. Komisja, w dniu 7 lipca 1997 r., uznała skargę za częściowo dopuszczalną. W swoim sprawozdaniu z dnia 8 września 1998 r. (dawny art. 31) wyraziła jednogłówną opinię, że nastąpiło naruszenie art. 5 ust. 3 w związku z długością jego aresztu przed procesem oraz, że nastąpiło naruszenie art. 5 ust. 4 Konwencji w tym, że postępowanie dotyczące weryfikacji zgodności jego tymczasowego aresztowania z prawem nie było kontradiktoryjne. Ponadto Komisja, stosunkiem głosów 19 do 13, wyraziła opinię, że nie miało miejsca naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji w odniesieniu do długości postępowania karnego.

PRAWO

12. Trybunał odnotowuje, że skarżący ustawicznie nie odpowiadał na wysyłane do niego listy z Trybunału. W dniu 13 września 1999 r. do skarżącego został wysłany list polecony, w którym przypomniano mu, że zgodnie z art. 37 ust. 1 (a) Konwencji, Trybunał może w każdej fazie postępowania zdecydować o skreśleniu sprawy z listy swoich spraw, jeżeli okoliczności wskazały, że skarżący nie zamierza kontynuować swojej sprawy.

13. Art. 37 ust. 1 Konwencji, we właściwym zakresie brzmi:

„Trybunał może w każdej fazie postępowania zdecydować o skreśleniu skargi z listy spraw, jeżeli okoliczności prowadzą do wniosku, że:

a) skarżący nie zamierza kontynuować swojej skargi; ...”

14. Mając na uwadze niekomunikowanie się skarżącego z Trybunałem, Trybunał stwierdza, że skarżący nie zamierza kontynuować swojej sprawy w rozumieniu wyżej cytowanego artykułu.

15. Trybunał, mając na uwadze istnienie kilku spraw przeciwko Polsce toczących się przed Trybunałem, które dotyczą podobnych kwestii, jakie rozważane były w sprawie niniejszej, stwierdza, że poszanowanie praw człowieka, jak to określa Konwencja i protokoły do niej, nie wymaga kontynuowania badania skargi (art. 37 ust. 1 (c) Konwencji).

16. Dlatego też sprawa powinna być skreślona z listy spraw.

Z tych przyczyn, Trybunał jednogłównie

POSTANAWIA SKREŚLIĆ SPRAWĘ Z LISTY.

Sporządzono w języku angielskim oraz notyfikowano na piśmie w dniu 23 maja 2000 r., na zasadach artykułu 77 ust. 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Michael O'Boyle
Kancierz

Elizabeth Palm
Przewodnicząca